

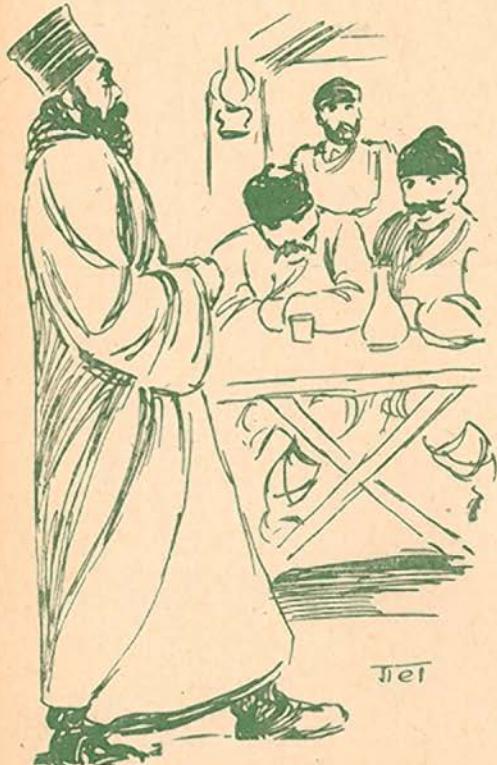
ДРМАГАНЪ

По припецитъ избуя млада росна тревица. Цъвнаха и овошките. Врабцитъ на изкочиха изподъ керемидите, кждето зъзниха презъ зимата, събираха се на орляци по клонетъ на дърветата и оглушително цвъртъха, сякашъ се караха за нъщо.

Радостно стана навънъ.

Земята исъхна. Селяните изкараха колитъ, за да занесатъ по нивитъ торъ отъ гумното. Това чакаха и кираджите. Занизаха се цѣли кервани. Едни идеаха отъ Сливенъ и отиваха за Казанлъкъ, други пъкъ слизаха отъ Елена за Ени-Загра. Отбиваха се за единъ день да починатъ и наново тръгваха съ неизмънната присливна пѣсень на клеясалитъ колела и облачитъ прахъ отдире.

Тъсниятъ и кривъ меѓданъ предъ Зарковия ханъ се оживѣваше. Напълни се и

Леф

кръчматата му. Зарко не сварваше кжде понапредъ да подаде, кого пръвъ да запита, да му отговори, или да го подреди за вечеря и нощуване. Балканджинъ говорѣха високо, смѣеха се на всѣка дума и не сваляха рунтавитъ си агнешки калпаци дори и когато лѣгаха да спятъ. На другитъ меси поляцитъ, по-мълчаливи, строги, каточели сърдити, пиеха бавно виното си. Но винаги тъ първи подемаха пѣсень. И се почваше една веселба, съ думи да не я опишешъ!..

На най-горещото току видишъ дойде и попъ Стефанъ.

Ехъ, този попъ Стефанъ! Казваха, че билъ роденъ за войвода, а стана попъ, защото нѣмало като за него юнаци. Може пъкъ да е така! Та кой не знае попъ Стефана? Който го видѣше веднажъ, стигаше му. Едъръ, хубавъ, якъ. По мустаситъ си приличаше досущъ на бай Панайота Хитова. Но това го разправяха шепнишкомъ, да не ги чуятъ турцитъ, че да му напакостятъ.

Кой смѣеше да се разправя съ попъ Стефана! Ако си нѣмать беля... .

А беля колкото щѣшъ. Порасте ли шумата, тръгнатъ и хайдутитъ. Отъ зайци повече. Бре тукъ, бре тамъ, докато потеритъ се обрката съсвсемъ.

Върнатъ се заптиетата клюмнали, изтрепани, зли, зли... . Попъ Стефанъ тогаве сякашъ му стане най-весело и кръстосва изъ село ужъ все по работа. И си нарежда на тихъ гласъ литургия. Вѣтъръ! Пѣй, ей, пѣ бунтовни пѣсни! . . Ама кой да го разбере?

Кой би помислилъ, че попъ Стефанъ ще върши противни работи? Ей го де е, и сега е понесъль нѣкакви вързоли и право въ черквата, та въ олтаря. На другия денъ ги мъкне обратно. Никой не го видѣ когато ги натовари въ колата на Гьоргия, Табанъ Колюва синъ, отъ Коритенъ. Нахвърлиха отгore общици и пармаци и Гьорги поведе воевоветъ... .